

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

23 У. 19118/16

31.01.2019. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." ..., ул. ...бр. ..., чији је пуномоћник Горан Ашанин, адвокат из Београда, ул. Његошева број 34, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско -правне послове и координацију, сада Министарства финансија, Регионално одељење, Сектор за другостепени порески поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, ради поништаја става 2. решења број: 300-47-00221/2016-И1000 од 25.11.2016. године, у правној ствари пореској, у нејавној седници већа, одржаној дана 31.01.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем у ставу 2. диспозитива одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе-Филијале Звездара број 47-00026/2015-0022-051 број предмета 860308315 од 22.01.2016. године, у делу под тачкама 8., 9., 10., 11., 12., 13., 14. и 15. диспозитива у којима је тужиоцау утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност са каматом обрачунатом закључно са 04.02.2015. године за пореске периоде и у износима као у тачкама од 8. до 15. диспозитива решења, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате, на одговарајући рачун јавних прихода и у делу тачки 16. и 17. диспозитива који се односи на тачке 8. до 15. диспозитива решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 28.12.2016. године, тужилац је преко пуномоћника, оспорио став 2. диспозитива решења број 300-41-04-00221/2016-И1000 од 25.11.2016. године из свих законских разлога. Навео је да је су органи управе након увида у Уговор о пословној сарадњи и посредовању закљученог између тужиоца као наручиоца и фирме "Б.Б." ..., као пружаоца услуге и 11 рачуна, извели погрешан закључак да у конкретном случају није постојао недвосмислен доказ да је до промета услуга заиста и дошло. Наиме, истакао је да су предмет уговора биле услуге посредовања у разговорима са ино - принципалима, организације састанака са

произвођачима и разрада свих сегмената пословних преговора, те испитивање домаћег тржишта, израда пословних планова, провера капацитета потенцијалних партнера, бонитета и солвентности добављача, те њихова заступљеност на другим тржиштима, организација састанака са потенцијалним добављачима, организација превоза и смештаја, припреме за пословне преговоре, нотаризација целокупне документације у земљи произвођача, едукација у коришћењу, као и нежељеним реакцијама и дејствима у вези са коришћењем медицинских средстава која су била предмет уговора о продаји као и едукација о трговачким техникама, продаји и презентација медицинских средстава. Такође је указао и да о свему претходно наведеном постоји изјава произвођача “В.В.” као несумњив доказ да је пословна сарадња између предузећа “Б.Б.” и тужиоца постојала и да су по среди посредовања предузећа “Б.Б.” према произвођачу “В.В.”. Такође је навео да су уговорне стране изричито уговориле све битне елементе уговора о делу (предмет, цену, начин вршења услуга, рок плаћања), као и различите активности у циљу промовисања уговорног асортимана робе продавца. Имајући у виду наведено, истакао је да рачуни не садрже спецификацију услуга из разлога што су услуге детаљно наведене у самом уговору, те да би Спецификација услуга уз рачун била би потребна само у случају да уговор не постоји или да истим нису детаљно специфициране услуге које пружилац услуга треба да обави. Са ових и других разлога наведених у тужби, тужилац је предложио да се његова тужба уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, те предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), те испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према разлозима образложења оспореног решења који се односе на став 2. диспозитива оспореног решења и стања у списима произлази да је у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност за контролисани период 01.10.2013. године до 30.11.2014. године, тужиоцу утврђена пореска обавеза ПДВ-а у укупном износу од 586.723,33 динара. Обавеза ПДВ-а за контролисани период утврђена је на основу провера извршених од стране Пореске полиције - Регионално одељење Београд, Одсек Шабац, о чему је сачињена службена белешка о пореским обавезама број Пов. 93...2014 Д ... од 30.10.2014. године и на основу увида у рачуне отпремнице који су примљени од Привредног друштва “Б.Б.” из ...(11 рачуна). Увидом у примљене рачуне – отпремнице првостепени орган је утврдио да исти не садрже спецификацију извршених услуга и све битне елементе прописане чланом 6. Правилника о евиденцији промета роба и услуга, као и да нису оверени од стране примаоца услуга, како би се исти могли сматрати веродостојном књиговодственом исправом у смислу члана 9. став 1. и 2. Закона о рачуноводству и ревизији. У поступку контроле је такође утврђено да су чињенице утврђене у поступку контроле у супротности са изјавама одговорних лица шта је све рађено и да су приказане услуге у

рачунима наводно извршене, као и да тужилац није пружио ни један стварни доказ на који начин и у ком облику су предметне услуге материјализоване, са којих разлога је закључио да је тужилац у циљу умањења пореске обавезе, неосновано користио ПДВ исказан у рачунима по којима није настао промет услуга, као претходни порез, чиме је поступио супротно одредби члана 28. став 1. и 2. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност. Имајући у виду наведено, првостепени орган је донео ожалбено решење на начин да је тужиоцу на утврђен износ неосновано исказаног ПДВ-а, у обрачунао камату за периоде од доспећа закучно са 04.02.2015. године, сходно одредби члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС” број 80/02...105/14). Решавајући у поступку по жалби, тужени орган је закључио да је правилно поступио првостепени орган када је донео ожалбено решење, те жалбу тужиоца одбио као неосновану.

Одредбом члана 9. став 2. Закона о рачуноводству и ревизији (“Службени гласник РС” бр. 84/04...93/12) прописано је да рачуноводствена исправа представља писани доказ о насталој пословној промени и обухвата све податке потребне за књижење у пословним књигама тако да се из рачуноводствене исправе може сазнати основ и врста пословне промене и која је потписана од стране лица која су овлашћена за састављање и контролу рачуноводствених исправа.

Одредбом члана 28. став 1. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност (“Службени гласник РС”, број 84/04...93/12), прописано је да право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако добра набављена у Републици или из увоза, укључујући и набавку опреме, као и објекта за вршење делатности, односно примљене услуге, користи или ће их користити за промет добара, под условом да је тај промет опорезив пдв-ом. Ставом 2. тачка 1. наведеног члана, прописано је да право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако поседује рачун издат од стране другог обвезника у промету о износу претходног пореза у складу са овим законом. Ставом 3. тачком 1. наведеног члана, прописано је да у пореском периоду у којем су испуњени услови из става 1. и 2. овог члана, обвезник може да одбије претходни ПДВ од дугованог ПДВ-а, и то обрачунати и исказани ПДВ за промет добара и услуга, који је или ће му бити извршен од стране другог обвезника у промету.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је, по оцени Управног суда, поступи тужни орган када је у поступку спроведеном без повреде правила поступка, одвио жалбу тужиоца и донео оспорено решење. Ово стога, што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да рачуни – отпремнице не садрже спецификацију извршених услуга, да нису оверени од стране примаоца услуга у смислу потврде да су услуге стварно и извршене, са којих разлога је тужени орган правилно закључио да су приказани рачуни примљени од добављача “Б.Б.” из ..., послужили тужиоцу да неосновано искористи право на одбитак претходног пореза по примљеним рачунима и неосновано умањи своју пореску обавезу, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Суд је ценио све наводе тужбе, али је имајући у виду утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право нашао да исти нису од утицаја

на другачију оцену оспореног решења.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.01.2019. године, 23 У. 19118/16

Записничар
Даница Лекић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ